

a néma ara

hat nap fekete gyász után a holdszívű calais úgy döntött, kiássa a szép khloét a sírjából. megemberelte magát, összerakta széthullott-szétgurult darabjait, ásót vett a kezébe, és kiment a temetőbe a száraz éjszakában, talpa alatt nyögtek és suttogtak a holtak. dédanyja sikoltott, mit művelsz, fiam, az összes élő isten törvényein átgázolsz, és apja, az öregebbik calais is rádörgött csendes haragjával, hagyd az alvót aludni, álmodj inkább helyette is. de calais megkeményítette kerek holdszívét, eleresztette füle mellett a suta állkapocszörgést, és meg sem állt khloé sírjáig, világodból világomba fordítalak, mert megígértem, hogy feleségül veszek, és ne mondhasa senki, hogy valaha is hazudtam neked.

hat nappal előtte halt meg a szép khloé, örökre lezárta tengerzöld szemét, örökre bezárta édes fügeajkát, és calaisnak hiányzott a szeme és hiányzott az ajka, és a szíve le akart szakadni szomorúságában, ezért a hatodik nap estéjén azt gondolta magában, semmi sem számít már ezen a világon, vagy én halok utánad, vagy te jössz vissza hozzám.

összeszorított fogsorral hanyta a földet, sötét rögök repkedtek a csillagok alatt, és lerázta a könnyökébe kapaszkodó szellemeket, eredjetek innen, hát nem értitek, ha nem kel fel, én fekszem be mellé.

és az ásó tompán koppant a koporsón, ajtódat döngetem, mint egykor, ha egyszer bejutok hozzád, reggelig szerelmeskedünk. és calais felnyitotta a koporsót, és khloé hideg lehelete megcsapta az ajkát, ne haragudj rám, amiért eddig elmaradtam. kiemelte a lányt kemény fekhelyéről, gyere haza hozzám, otthon selymekbe takarlak, testemmel melegítelek, harmatvízzel itatlak. átvette vállán khloé néma testét, és nyitva hagyta a sírt, nesze nektek, holtak, ajtó ajándékba, ha visszajönnétek.

nehéz volt a teste, de calais rendíthetetlenül hazáig cipelte, itt vagyunk, fügefám, pihenjünk le éjszakára, holnap, ígérem, feleségül veszek. lefektette khloét a párnák közé, és szorosán hozzábújt, hideg melle közé nyomta az arcát, ölelj át, kedvesem, ne légy olyan szigorú velem, ha még egy napig a föld alatt vagy, szilánkokra hasadok. tetszik az új illatod, földszagú szép khloé lettél, ősi istennő, belőled sar-

jadnak a fák és a bokrok, te táplálsz minden szelíd és vadállatot, belőled csírázik ki a búza, amiből a kenyereket sütöm. hát végül mégiscsak anyám lettél te is.

egész éjjel ölelte calais khloét, csókolta csontjait, simogatta a combját, megváltoztál, khloé, fügeajkad keserű, kemény kagylószáj lett, gyönyörű kagylószáj, egész nap rajta csüngenék. miért nem nézel rám, miért nem nyitod fel tengerzöld szemedet, elfáradtál ott, a föld alatt, fekete házadban. ne félj, holnap olyan boldog napra ébredünk, hogy még a vér is megindul ereidben.

reggel calais előkészítette a nagy dézsát, megtöltötte forró vízzel, és meztelenre vetkőztette a márványtestű khloét, égben született ez a lány, hasa sima pusztá, köldöke mély örvény. beleültette a dézsába, és szívacsot vett a kezébe, lemosom rólad ezt a földszagot, lemosom a szomorúságodat. megmosta calais khloé kerek vállát, napsugaras nyakát, végigdörzsölte gerincének keskeny lépcsőjét és körben a derekát, bekente szappannal izmos combját és csigaház-bokáját, ha isten lennél, khloé, rajtad kívül nem imádnék soha senki más.

miután calais lemosta a homokot khloé szép bőréről, leszaggatta róla a szerelmesen tekergő férgeseket, és lekaparta duzzadt nyelvéről a petéket, selyembe csavarta, fehér selyembe, először a lábát, hogy elrejtse a sötét foltokat. hosszú ollóval nyirbálta a selymet, és közben altatódalt dúdolt, aludj csak, kagylószájú khloém, ki kell pihened magad a nagy lakodalomra. és khloé csak aludt szótlanul. calais közben csontfésűt vett a kezébe, és kifésülte kócos-nedves haját, puha lesz, mint a szerelmünk, suttogetta a fülébe, és csendben félredobta a kihullott csomókat.

calais is megfürdött, lesikálta magáról a koszt és az izzadságot, le a kecskeszagot, le a hatnapi gyászt, le a dédanyja visongását és apja haragját, és fényesre súrolta kerek holdszívét. papot kell szereznem, csapott a homlokára, hiszen nincs, aki összeadjon bennünket, de amikor ránézett khloéra, elmosolyodott, igazad van, szerelmem, a pap nem értené meg, bennünket csak a tenger adhat össze, hiszen a tenger szülte a világra. onnan bújtál ki, emlékszem, egy régi nyári napon, kagylóhéj alól, sótól illatoztál.

ünnepi ruhát öltött ő is, felvette legtisztább ingét, legragyogóbb nadrágját, és hátrafésülte bozontos loboncát, urat veszel, khloé, magadhoz ma este. visszafektette aráját az ágyra, langyos selymek közé, és a faluba szaladt, hogy elhíresztelje, alkonyatkor megesküsznek khloéval, hatalmas mulatságot csapnak, mindenkit szeretettel várnak.

amikor elharsogta a főtéren, és a hír visszhangot vert a falakon, az emberek elfordultak tőle, bolond ez a fiú, eszt vette a bánat. de calais nem csüggedt, körbejárta a falut, bement az összes utcába, és meghívott mindenkit, aki csak szembejött, gyertek, legyetek mellettünk legboldogabb napunkon! de azok csak rázták a fejüket, összevissza beszélsz, menj inkább haza, sírj óceánt a párnádba.

csak egy kisfiú fogadta el a meghívást, sápadt, vézna gyerek volt, hogy hívnak, kérdezte calais, nevezd, aminek akarsz, nektek adom magam, fiatok helyett leszek fiatok. és calais a kezébe kapta és arcához szorította arcát, milyen boldog lesz anyád, ha meglát!

elérkezett az este, és calais kivitte khloét a partra, dörgő hullámok vertek tajtékot a lábuk előtt. a fiú már várta őket, az ifjabbik calais, mert ez lett a neve, eddig sem volt más a családban, ezután sem lesz. és calais megállt khloéval a tengeristen háza előtt, és dörögtek a hullámok és dörgött az ő szíve is, és a fiuk azt kérdezte, akarsz-e, calais, az itt megjelent kagylószájú szép khloét hiteselegesen jóban-bajban, egészségben-gyengeségben, mindhalálig és még a halálon is túl, és calais azt felelte, akarom, akarom! és a fiuk azt kérdezte, akarsz-e, khloé, az itt megjelent holdszívű calaist hiteselegesen férjedül, aki megtartotta ígéretét, és hat nap fekete gyász után felhányta sírodat, és kiemelt onnan, és lemosta rólad a földszagot, és a halálon túl is szerelmes beléd, és akarsz-e engem, az ifjabbik calaist, aki itt megjelentem, és nektek adtam magamat, de főleg neked, anyám, akarsz-e bennünket, a kettétörött calaist, és mennydörgött a tenger és robajlott a tenger, fehér tajtékok verték meztelen lábukat, és a selyembe csavart, kagylószájú szép khloé, az istentestű a szélben imbolyogva, még mindig gyengén a hatnapnyi fekvéstől felnyitotta tengerzöld szemét, felnyitotta kemény kagylószáját, és a hangja csikorgóbb volt a tengernél is, amikor azt mondta,

akarom, hát persze, hogy akarom.

1907/08

ERŐHLINOSZ SANDOR

LADÁNYI 1234 JORD